

свирелъ военниятъ рогъ, всѣки българинъ се мѣталъ на коня си и право въ дружината си. Главнокомандващия ханъ ги повеждалъ къмъ неприятеля, когото тѣ бързо обхващали и сразявали.

Тъкмо отъ такива хора и съдружници имали нужда славянитѣ. За това именно се спогодили съ тѣхъ. Казали имъ: ние сме хора мирни, работни, оремъ нивята, развъждаме добитъкъ. прехранваме се отъ труда си. Елате съ насъ. Станете наши защитници противъ византийци и авари и ние ще ви подържаме. Това за българитѣ било добро и тѣ го приели.

Славянско селище.

Какъ сж живѣли помежду си българитѣ и славянитѣ? — Нашиятъ четецъ вече знае, че новата държава на Балканитѣ е образувана отъ две народности: славяни, дошли отъ срѣдна Русия, и българи, дошли отъ туранскитѣ земи изъ срѣдна Азия. Тѣ се обвързали държавно и обществено, та уредили славяно-българско царство. Това царство запазило свободата на българитѣ и на славянитѣ. По рано по тѣзи мѣста било опасно да се живѣе: нападали скитнишки племена и грабели села и градове. Щомъ дошли българитѣ, тѣ турили здрави граници, укрепили царството съ окопи и създали миръ и редъ.